

Erin Perry

Broadchurch

Gebaseerd op de tv-serie van Chris Chibnall

ISBN 978-90-225-7099-9
ISBN 978-94-0230-149-6 (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Broadchurch*
Oorspronkelijke uitgever: Little, Brown Book Group Ltd
Vertaling: Willeke Lempens
Omslagontwerp: Baqup
Omslagbeeld: © Colin Hutton
Zetwerk: Text & Image, Eexterveen

© 2014 Chris Chibnall
First published in Great Britain in 2014 by Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group
Based on the television series *Broadchurch* produced by Kudos and Imaginary Friends Productions
© 2014 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Eén weg naar binnen, één weg naar buiten. Broadchurch ligt niet onderweg ergens naartoe en je gaat er niet per ongeluk heen.

Het slaperige kuststadje zit al midden in het zomerseizoen, maar vanavond beweegt er helemaal niets. Het is de frisse, heldere nacht die volgt op een warme, wolkeloze dag. Het is volle maan, sterren doorboren de hemelboog. Golven kruipen over het zand en breken, terwijl de petroleumkleurige zee zich langzaam terugtrekt van het strand. De Jurasische rotswanden erboven gloeien amberkleurig, alsof ze nog steeds de hitte uitstralen die ze gedurende de dag hebben geabsorbeerd.

In de verlaten High Street hebben maar weinig winkels de moeite genomen hun lichten aan te laten. Een pagina uit een krant – oud nieuws – dwarrelt geluidloos over de straat. Het hoofdkwartier van de *Broadchurch Echo* en het ernaast gelegen toeristenbureau zijn in duisternis gehuld; je ziet slechts het knipperen van de stand-bylichtjes van de monitors.

In de haven dobberen boten, masten klepperen in de schaduwen. Het moderne politiebureau, met zijn stalen, met honingkleurig hout beklede, ronde toren, kijkt uit op kinderkopjes en steigers. Het blauwe licht buiten flikkert. Zelfs in een slaperig stadje houdt men 's nachts een oogje open.

De kerk op de heuvel is niet verlicht, waardoor de rijke kleuren van

de gebrandschilderde ramen zijn vervlakt tot een gelijkvormig matzwart. Een verbleekt affiche met de tekst BEMIN UW NAASTE GELIJK UZELF wappert heen en weer op het mededelingenbord van de parochie.

Aan de andere kant van het stadje ligt het huis van de familie Latimer eveneens in het donker. Hun halfvrijstaande huis aan Spring Close lijkt op alle andere in de wijk, zoals de wijk op zoveel andere Engelse wijken lijkt. Maanlicht valt door het half openstaande slaapkamerraam van de elfjarige Danny en werpt een zilverig licht op de posters, het speelgoed en het lege eenpersoonsbed.

De poort aan de zijkant van het huis staat op een kier. Het slot klepert licht heen en weer door de wind, maar Danny's ouders, Beth en Mark, die met de ruggen naar elkaar toe onder hun dekbed liggen te slapen, worden daar niet wakker van. De wekker op hun nachtkastje tikt de seconden weg. Het is 03.16 uur in de ochtend.

Danny bevindt zich ruim twee kilometer verderop. Rillend in zijn dunne, grijze T-shirt en zwarte spijkerbroek staat hij zo'n achttien meter boven de zee, met zijn tenen slechts enkele centimeters van de rand van het klif. Door een scherpe windvlaag prikken zijn haren als spelden in zijn gezicht. Tranen jagen het bloed uit zijn wangen, de wind rukt zijn kreten van zijn lippen. Recht voor hem gaapt een diepe afgrond. Hij durft er niet naar te kijken. Maar hij is nog banger om achterom te kijken.

De zeewind sluipt als een slang door het stadje naar Danny's huis en rammelt er nog wat dringender aan het slot. Beth en Mark slapen door. De wekker op het nachtkastje springt naar 03.19 uur. Dan stopt hij.

Boven op het klif sluit Danny zijn ogen.

Eén weg naar binnen, één weg naar buiten. Vanavond doorbreekt geen enkele motor de stilte, geen enkele koplamp beschijnt de zwarte asfaltslinger van de kustweg. Niemand komt Broadchurch binnen, niemand verlaat het stadje.

DEEL EEN

Beth Latimer vliegt overeind in haar bed. Zo ontwaakte ze ook altijd toen haar kinderen nog klein waren: een soort zesde zintuig pompte haar aderen vol adrenaline en schudde haar wakker, enkele seconden vóór ze begonnen te huilen. Maar haar kinderen zijn geen baby's meer, er huilt niemand. Ze heeft zich verslapen, dat is alles. De plek naast haar is leeg, de wekker op het nachtkastje staat uit. Ze grijpt naar haar horloge. Acht uur! De anderen zijn al wakker, ze hoort ze beneden.

In minder dan een minuut staat ze onder de douche en is ze er ook alweer onderuit. Een blik uit het raam vertelt haar dat het opnieuw een warme dag gaat worden. Ze trekt haar rode zomerjurk aan. Ook al mag je met kastanjebruin haar eigenlijk geen rood dragen, ze is dol op deze jurk: hij is koel, zit lekker en staat haar nog eens goed ook. Hij laat mooi zien hoe plat haar buik is (nog wel, tenminste), een van de weinige voordelen van jong moeder worden. Hij ruikt nog een beetje naar de zonnebrandcrème van vorig jaar.

Als ze langs Danny's slaapkamer komt, ziet ze tot haar verbazing dat hij zijn bed heeft opgemaakt. De dekbedhoes van Manchester City waar zijn vader zo'n hekel aan heeft (die ziet Danny's plotselinge ontrouw aan Bournemouth FC als verraad) ligt strak en kaarsrecht. Ze kan het nauwelijks geloven: begint elf jaar zeuren dan eindelijk iets op te leveren? Liefdevol vraagt ze zich af waar hij op uit is. Waarschijnlijk de

smartphone die hij met zijn krantenwijk niet zo gauw bij elkaar gesprokkeld krijgt.

Aan het spoor van vernieling in de keuken ziet ze dat Mark zijn eigen lunch staat klaar te maken: de koelkastdeur staat open, het melkpak staat zonder dop op het aanrecht, het mes steekt in de boter.

‘Waarom heb je me niet wakker gemaakt?’ vraagt ze.

‘Héb ik gedaan,’ grijnst hij. Hij heeft zich niet geschoren. Zo vindt ze hem het aantrekkelijkst en dat weet hij maar al te goed. ‘Je zei dat ik moest oprotten.’

‘Dat kan ik me helemaal niet herinneren,’ zegt Beth, hoewel het wel klinkt als iets wat zij zou zeggen. Ze hangt een theezakje in een mok, al beseft ze meteen dat ze daar helemaal geen tijd meer voor heeft.

Dan trekt iets haar aandacht: op de klok van de oven flitsen alleen maar nullen, hetzelfde geldt voor de magnetron en de radio is bevroren op 03.19. ‘Alle klokken zijn blijven stilstaan,’ zegt ze. ‘In het hele huis.’

‘Zeker een stop doorgeslagen of zo,’ zegt Mark terwijl hij zijn boterhammen inpakt. Hij heeft niets voor haar gemaakt, maar ze heeft toch geen tijd om het weg te werken.

Chloe zit achter een kom cornflakes lusteloos in een tijdschrift te bladeren. ‘Mam, ik heb verhoging,’ zegt ze.

‘Echt niet!’ zegt Beth, zonder het zelfs maar te checken.

‘Ik... ga... niet...’ zegt Chloe klagerig. Maar haar haar – een onberispelijke blonde vlecht – en perfect aangebrachte make-up verraden Beth dat haar dochter al wist dat ze dit niet zou winnen. Zo gemakkelijk leid je haar niet om de tuin: ze weet nog heel goed hoe zij op deze leeftijd was (exact zelfs, bijna op de dag af), hoe ze van school spijbelde om er met Mark vandoor te gaan. Ze past er wel voor op dat de geschiedenis zich herhaalt!

Voor Chloe iets kan tegenwerpen, komt Beths moeder door de achterdeur naar binnen, luid groetend en met een kom eieren in haar handen. Ze zet hem op het aanrecht, naast – *Shit!* denkt Beth – Danny’s broodtrommel. Niets voor hem om zijn lunch te vergeten. Misschien was de inspanning van zijn bed opmaken wel te veel? Ze zal het ding op weg naar haar werk even langs moeten brengen. Alsof ze al niet laat genoeg is.

‘Ik hou gigaveel van je, liefje,’ zegt Mark als hij Chloe een kus op haar

hoofd geeft. Het is de gigaveelste keer dat ze dit zinnetje hoort en ze rolt met haar ogen. Maar als haar vader zich omdraait en ze denkt dat niemand op haar let, glimlacht ze er toch stiekem even om.

Vervolgens probeert ze haar koortstruc bij oma Liz. Deze legt wel een hand op Chloes gladde voorhoofd, maar slechts voor de vorm: dit is immers al de tweede keer dat zij dit alles doormaakt. Zij trapt er nog minder snel in dan haar dochter.

Mark is bijna de deur uit, op weg naar zijn vaste lift met Nigel. Zijn afscheidskus is haastig en smaakt naar thee en cornflakes.

‘O, heb jij Danny nog gezien?’ roept Beth tegen zijn rug.

‘Die was al weg!’ roept hij over zijn schouder. ‘Moet gaan!’

En hij laat Beth staand in de keuken achter, met Danny’s broodtrommel in haar hand.

Brigadier Ellie Millers broekpak voelt vreemd stijf aan na drie weken in bikini en sarong, maar ze hebben de zon uit Florida meegenomen. De High Street van Broadchurch ligt te blinken in de vroege ochtendnevel en iedereen lijkt in een goed humeur te zijn. De hemel is strakblauw. Velen durven het dan ook aan om hun reclameborden buiten te zetten en er staan zelfs een paar kraampjes op straat.

Ellie is blij dat ze terug is, en niet alleen omdat ze weet dat er op het bureau goed nieuws op haar wacht. Het voelt gewoon goed om hier te zijn, om weer thuis te zijn. Dit is haar straat, haar vroegere wijk, hoewel het erg lang geleden is dat zij in uniform rondliep.

Ze duwt Fred in zijn buggy vooruit. Er hangt een tas vol taxfree-spullen voor haar collega’s aan een van de handvatten. Aan het eind van de straat zal ze de buggy overdragen aan haar man Joe, die Tom dan verder naar school zal brengen. Nu houdt hij hun zoon nog speels in een hoofdgreep, ze lachen allebei luid.

Ellie ziet haar en haar mannen weerspiegeld in het raam van het toeristenbureau. Wat zijn haar zonen toch verschillend: Fred heeft haar donkere krullen, Tom ziet eruit als een koorknaapje. Zijn sluike blonde haar lijkt precies op dat van Joe voordat diens haarlijn zich begon terug te trekken, hij de eer aan zichzelf hield en alles eraf schoor. Het is een van die zeldzame momenten waarop ze haar gezinnetje onverwacht vanbuiten ziet en geluk herkent alsof het op een foto is vastgelegd. Ze weet dat ze boft.

Ze kijkt door het raam om naar Beth te knikken, maar die zit nog niet achter haar bureau.

Daar is Mark al wel, aan de andere kant van de High Street: met zijn loodgieterstas over zijn schouder komt hij zwierig op haar afgelopen. Ze kijkt hoe hij flirt met een paar meiden in zomerjurken, met Becca van het hotel en een grapje maakt met Paul, de dominee die nog jonger is dan zij. Vervolgens botst hij bijna op tegen een stevige, boos kijkende vrouw die Ellie niet kent. Een toeriste? Dat lijkt er niet op: ze is haar hond aan het uitlaten. Ze is de enige die niet gevoelig lijkt voor Mark Latimers charmes.

Tom opent zijn mond. ‘Nee,’ zegt Ellie nog voordat hij voor de zoveelste keer kan vragen of hij een hond mag.

Als hun paden elkaar kruisen, wenst Mark Tom succes met zijn sportdag. Hij straalt.

‘We moeten weer eens met de jongens bij elkaar komen,’ zegt Joe.

‘Goed idee,’ zegt Mark zonder zijn pas in te houden. ‘Ik sms je nog wel.’

Ellie is in stilte blij met dit gesprekje. Joe en zij weten dat het werkt – dat ze allebei doen wat ze het liefste doen: zij kostwinner, hij thuis met de kinderen – maar toch maakt ze zich af en toe zorgen. Dat de mensen Joe een slappeling vinden; dat hij misschien een slappeling wordt. Dus terwijl andere vrouwen hun mannen aan de telefoon smeken op tijd naar huis te komen om de kinderen naar bed te brengen, duwt zij Joe praktisch de deur uit, naar de kroeg.

‘Kijk daar!’ roept Tom en hij wijst naar een bekende figuur met knalrood haar. ‘Tante Lucy!’ Als hij wil zwaaien, trekt Ellie zijn arm echter razendsnel naar beneden.

Na drie weken is er nog niets van de woede op haar zus verdwenen. Lucy’s gelieg en gedraai horen niet thuis op een ochtend als deze. Ze kijkt naar de overkant van de straat, maar Lucy heeft hen niet gezien. Met haar blik op de stoeptegels trekt ze haar rolkoffer met kappersspullen achter zich aan, waarschijnlijk op weg naar de wekelijkse was- en kapbeurt van een paar oudjes. Ellie hoopt maar dat die hun waardevolle spulletjes achter slot en grendel hebben gedaan. Het laatste dat ze wil is wel haar eigen zus in de kraag te moeten vatten.

Tom trekt zijn arm gekwetst en verward terug.

‘Sorry, lieverd,’ zegt Ellie. ‘We willen gewoon niet te laat komen.’ Dat laatste klopt: ze hebben al genoeg gedoe doordat ze Tom ongeoorloofd

van school hebben gehouden. Ze geven het schoolhoofd liever niet nog meer munitie in handen.

Nigel Carter stopt langs de stoeprand in een blauwe bestelbus met in witte letters: LOODGIETERSBEDRIJF MARK LATIMER.

‘Je bent laat!’ zegt Mark terwijl hij op de passagiersstoel springt. Ellie ziet dat Nigel iets over het verkeer zegt, waarna ze allebei lachen. Het volgende dat Nigel zegt, doet Marks gezicht betrekken. Hij snauwt iets terug, waardoor ook Nigels grijns verdwijnt – alsof Mark hem fijntjes op zijn plek heeft gezet, terwijl hij anders toch geen nare baas is die graag op zijn strepen gaat staan.

Haar werkkleding voelt vreemd aan, maar het bureau zo mogelijk nog vreemder. De felle tl-verlichting is een schok nadat ze zich al die weken in zonlicht heeft gekoesterd. Ellie kan sowieso niet wennen aan dit gebouw met zijn ronde gangen van gepolijst beton. Het is schoon, gerieflijk en wat al niet meer, maar past gewoon niet erg bij Broadchurch.

Ze wordt met gefluit en applaus verwelkomd, aangevuld met nog meer waarderende geluiden als ze de cadeautjes zien. Voor iedereen heeft ze wel iets en ze lijken allemaal blij met hun souvenir. Ja, ze kent haar team van haver tot gort. Net wanneer ze eens goed gaat zitten voor de laatste roddels, roept hoofdinspecteur Jenkinson haar bij zich. Ellie weet waar dit over gaat en kan het niet laten even naar haar team te grijnzen als ze haar hand op de deurklink legt.

Jenkinson glimlacht niet, maar dat past ook niet bij haar. Terwijl Ellie licht bezweet is en kroezig haar heeft gekregen van de wandeling naar haar werk, is de hoofdinspecteur even smetteloos als altijd: haar korte blonde coupe strak, haar overhemd en sjaaltje kreukloos. Er kriebelt iets hoopvol in Ellies buik. Maar in plaats van de verwachte felicitaties laat Jenkinson een bom vallen: ‘We hebben de baan aan iemand anders gegeven.’

De hoop verschrompelt en Ellie voelt de glimlach over haar gezicht naar beneden glijden. ‘De situatie is veranderd. Ik weet dat het een teleurstelling is.’

Teleurstelling? Het is veel meer dan dat! Ellie voelt de tranen in haar ogen prikken, maar er is ook boosheid die haar stem een scherp randje geeft: ‘U zei dat u daarmee zou wachten tot ik terug was van verlof,’ zegt ze, haar vrolijke vakantiestemming in één klap weggevaagd. ‘Vol-

gens u was het kat in 't bakkie! Daarom heb ik drie weken opgenomen. Wie heeft de baan dan gekregen?’

‘Inspecteur Alec Hardy. Hij is vorige week begonnen.’ De naam doet vaag een belletje rinkelen, maar het is zijn geslacht dat Ellie werkelijk ergert. ‘Een mán? Hoe zit het dan met: “Deze regio vraagt om een vrouwelijke inspecteur”? Hoe zit het dan met: “Ik sta volledig achter jou”?’

Verbeeldt ze het zich of kijkt Jenkinson – heel even maar – toch een beetje beschaamd? ‘Alec Hardy heeft erg veel ervaring...’

En dan weet Ellie opeens weer waar ze die naam van kent; elke politieagent van dit land kent die naam! Mijn god, het is sowieso balen om te worden gepasseerd; helemaal om te worden gepasseerd door een kerel – maar ook nog eens door hém?

Ze weet zich goed te houden tot op het toilet. Ze klapt de bril neer, gaat zitten en schuift de grendel dicht. Ze trilt letterlijk van woede, haar voeten doen een soort tapdansje van de opgekropte zenuwen. Als ze naar huis belt, komen eindelijk de hete tranen. Joe reageert al net zo verbitterd als zij. Dit was net zo goed zijn promotie als de hare: in gedachten hadden ze van haar opslag het huis al afgemaakt. ‘Zal ik mijn bureau uitruimen en gewoon opstappen?’ zegt ze. En hoewel ze allebei weten dat ze dat niet meent, voelt het goed om het een keer gezegd te hebben.

Ze wil hem net vertellen van het zout in de wond – hij gelooft het niet als hij hoort wie haar baan heeft gekregen! – als er op de deur van het hokje wordt geklopt. Kan ze niet eens even in alle rust uitrazen? ‘Jahaaa!’ roept ze met alle frustratie die ze in zich heeft.

‘Ellie?’ zegt een van de vrouwelijke agenten. ‘Je hebt een melding binnengekregen.’